

«L'individu contemporani es fa les mateixes preguntes existencials»

Jordi López Camps, autor de «La vida en un blog»

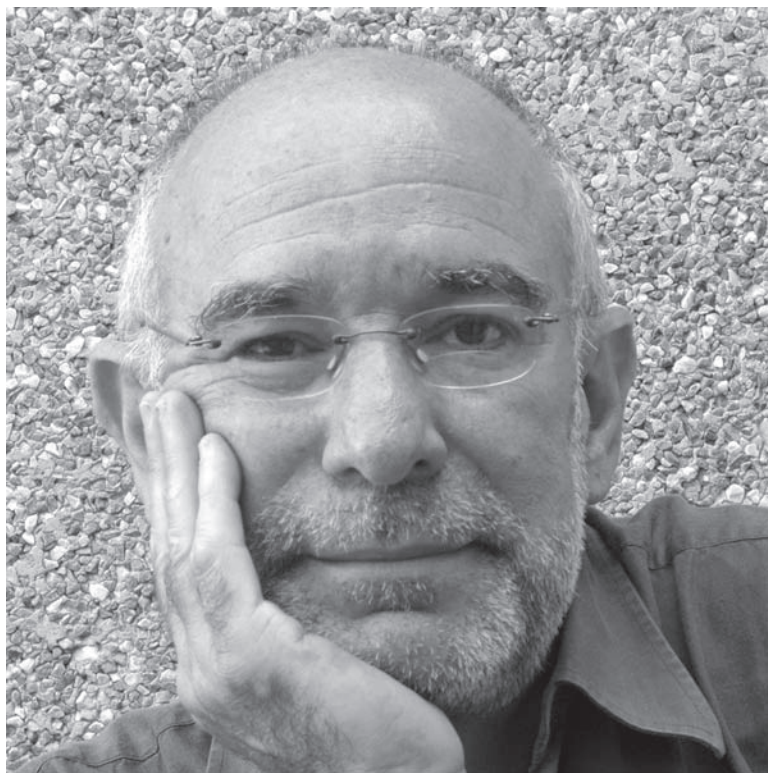
Samuel Gutiérrez

Des de fa uns quants anys, Jordi López Camps publica diàriament un petit comentari o reflexió en el blog que a internet ha titulat amb gràcia «Vita Moleskine». L'exdirector d'Afers Religiosos de la Generalitat i actual gerent de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona ofereix suggeridores píndoles que il·luminen la vida quotidiana a la llum de la Paraula de Déu. Aquestes píndoles, agrupades en diversos temes, es recullen ara en el llibre *La vida en un blog* (Editorial Claret), on l'autor comparteix les seves reflexions de vida en un llenguatge afable i proper, en forma gairebé de diari personal.

Què l'ha portat a compartir aquestes reflexions de vida tan i tan personals?

De jove vaig llegir un llibre que m'impactà, *Sincers envers Déu*, del bisbe anglès John A.T. Robinson, on explicava que ell pregava llegint el diari. El meu blog *Vita Moleskine* pretén ser una mirada sincera i honesta a la realitat que m'envolta per trobar-hi la presència de Déu i, si em costa trobar-la, pregar perquè em mostri quin és el seu camí. Vull compartir amb els meus lectors el que és per a mi l'alè de viure des de la perspectiva cristiana. Pretenc mostrar-me tal com sóc sense amagar quina és la raó de les meves esperances.

Ja que hi som... qui és Jesús per

a Jordi López Camps?

Jesús és el camí que em porta a l'experiència personal de Déu. Gràcies al testimoni de Jesús, expressat en la creu i en la seva resurrecció, l'amor és molt més fort que tot el sofriment. Estimar aporta consol a qui pateix, però a la vegada empeny a lluitar per la justícia per tal d'aixecar de la pols el desvalgut i treure el pobre de la cendra.

Com es reflecteix aquesta fe en el seu compromís polític?

El seguiment de Jesús convida a viure unes virtuts que porten a practicar l'amor entès també com a caritat política. Gràcies a ella l'amor és operatiu i actua en la història de la humanitat. De tal manera que la salvació esdevé

història i ens apropa al Regne de Déu.

En els seus escrits reivindica les arrels cristianes de Catalunya. Per què creu que és tan important aquest reconeixement?

Reivindico les arrels cristianes de Catalunya. Això és innegable. El nostre país ha estructurat la seva identitat a partir de les aportacions, entre altres, del cristianisme entès com expressió cultural i moral. També hi ha hagut altres aportacions que no podem oblidar ni menystenir. Però el pes de la religió cristiana catòlica és prou evident en la història i les tradicions del nostre país.

Ara vivim, però, una època de diversitat i pluralitat religiosa juntament amb una important secularització de la societat. A la vegada es produeix un notable retorn a l'espiritualitat i a les religions en general. L'individu contemporani continua fent-se les mateixes preguntes existencials i, en la recerca del seu sentit, torna a mirar les religions com a font de sentit. Ara bé, si fins ara el cristianisme era l'única oferta de sentit, ens trobem en un context de pluralitat religiosa que obre el ventall de possibilitats per trobar respostes a les preguntes existencials bàsiques.

Des de la seva experiència política en gestió de la diversitat religiosa, què cal millorar perquè les

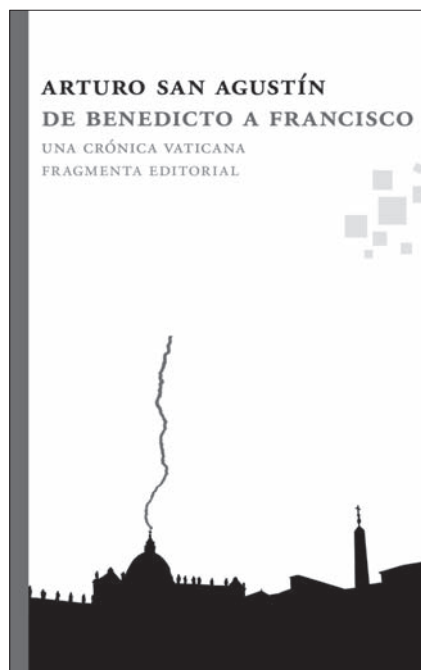

Jordi López Camps, *La vida en un blog*, Editorial Claret, 141 pàg.

religions esdevinguin de debò font de convivència i fraternitat?

Cal assegurar que tothom pugui viure i expressar la seva fe de manera digna. Això és bàsic. En aquest sentit, crec prioritari resoldre els problemes d'algunes religions en disposar de llocs de culte dignes. Cal treure les religions de les perifèries urbanes i situar-les allí on hi ha la comunitat de creients. Per fer-ho, cal vèncer els prejudicis que encara hi ha en relació amb algunes religions presents avui en la nostra societat. La convivència social exigeix que algunes religions, especialment aquelles que estan fortament influïdes per uns referents culturals diferents dels de la nostra societat, facin l'esforç d'inculturar la seva expressió de fe en el context cultural de Catalunya. A més, interessa que els seus ministres o responsables de culte siguin persones formades i residents aquí per evitar la seva desconexió de la realitat catalana. Finalment, el que cal és fomentar el diàleg interreligiós des d'una perspectiva cívica. La societat ha de percebre el valor d'aquesta diversitat, especialment en el camp de la construcció d'una ètica civil compartida.

Cròniques vaticanes des de la quotidianitat

Arturo San Agustín, *De Benedicto a Francisco. Una crònica vaticana*, Fragmenta Editorial, 313 pàg.

S.G.

Cronista en estat pur. D'aquells que ja no n'hi ha. Arturo San Agustín (Barcelona, 1949) és un dels darrers exponents d'un periodisme en via d'extinció. El periodisme de carrer, que s'arremanga i surt a l'encontre de la realitat, que parla amb uns i altres, que escolta... Sempre «al peu del canó», com acostuma ell mateix a dir. I que després, sense pretensió d'aconseguir l'objectivitat, descriu amb honestedat el que ha vist i sentit. Aquest exercici aparentment tan simple, però ple de rigor periodístic, és el que, novament, trobem en el seu darrer llibre *De Benedicto a Francisco. Una crònica vaticana*, publicat per Fragmenta.

El títol és ja una declaració d'intencions i pàgina rere pàgina, el lector no trobarà cap altra cosa que això: una crònica urbana i perspicaç dels esdeveniments que en els darrers mesos han convertit el Vaticà en el centre de totes les mirades. No hi ha grans exclusives,

ni primícies informatives, però sí molta honestedat. No és la notícia el que més interessa a San Agustín, sinó el ressò que aquesta té en la quotidianitat. A aquestes alçades de la seva trajectòria professional, l'autor no ha de demostrar res a ningú i per això es manté fidel a les coordenades que l'han convertit en el «Gay Talese català». Per a ell, el periodisme no és una mera professió, sinó un estil de vida. És l'art d'explicar històries! I això és una cosa que no s'improvisa. Com tampoc no s'improvisen les cròniques que al llarg del seu llibre permeten al lector repassar, *como si presente me hallare*, els esdeveniments que van tenir lloc a la Ciutat Eterna de l'11 de febrer al 19 de març. Sense estridències, a partir sobretot de les converses, formals i informals, amb testimonis i observadors de la realitat romana, San Agustín ens ofereix el millor que sap fer: la crònica d'uns fets històrics —la renúncia de Benet XVI, la convocatòria del conclave i l'elecció del papa Francesc— narrada des de la quotidianitat. Ho fa, a més, amb la frescor

que el caracteritza, des d'un llenguatge directe i sense barroquismes, citant contínuament col·legues de professió i donant veu a aquelles persones que normalment no acostumen a tenir-ne en els *mass media*.

A *De Benedicto a Francisco*, San Agustín torna a abordar un àmbit temàtic, el religiós, que persegueix l'autor en les seves darreres obres. És un context, el del cristianisme, que tot i que no li resulta aliè, no és tampoc el seu hàbitat natural. I aquesta circumstància, en aquest cas, esdevé virtut. Fa d'ell un cronista privilegiat, sense massa prejudicis, expectant davant del que passa al seu voltant... A favor seu compta, a més, amb una actitud fonamental del periodisme però que, —malauradament, cada vegada es troba més a faltar: la capacitat de sorpresa i d'admiració davant de la realitat que ens surt a l'encontre. És l'as a la màniga d'Arturo San Agustín, la carta que el converteix en autèntic mestre de periodistes.